

ผนวก ค

การประชุมกลุ่มร่วมกับบุคลากรจากสามกลุ่มวิชาชีพ จังหวัดระนอง และจังหวัดพังงา

การประชุมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของโครงการคุ้มครองเด็กขององค์การยูนิเซฟประเทศไทย โดยการค้าดำเนินงานของ กาย ทอมสโตน ผู้เชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองเด็ก และนัยนา ธนวิฑฒิ เจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็ก องค์การยูนิเซฟประเทศไทย โดยทำการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกับบุคลากรจากกลุ่มวิชาชีพสามกลุ่มได้แก่ กลุ่มสาธารณสุข กลุ่มกฎหมาย และกลุ่มสังคมศาสตร์ จากจังหวัดระนอง และพังงา โดยทำการประชุมจังหวัดละ สองครั้ง เพื่อรวบรวมข้อมูลในการทำงานด้านการคุ้มครองเด็กของแต่ละจังหวัด และดำเนินการทำงานร่วมกัน เพื่อจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานด้านการคุ้มครองเด็กของจังหวัด ตารางการประชุมมีดังนี้

วันที่	การประชุม	จังหวัด	จำนวนผู้เข้าประชุม
4-6 กรกฎาคม 2550	ครั้งที่หนึ่ง	ระนอง	11
7-9 สิงหาคม 2550	ครั้งที่หนึ่ง	พังงา	10
15-17 สิงหาคม 2550	ครั้งที่สอง	ระนอง	9
25-27 กันยายน 2550	ครั้งที่สอง	พังงา	10

สรุปขั้นตอนและเนื้อหาการประชุมครั้งที่ 1

วัตถุประสงค์ของการประชุม

การประชุมครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมกันพัฒนาระบบคุ้มครองเด็กจังหวัดโดยเริ่มจากการปรับความเข้าใจขอบเขตการทำงานร่วมกันในครั้งนี้ ซึ่งเฉพาะเจาะจงในประเด็นการคุ้มครองเด็กจากการละเมิด ละเลย และแสวงประโยชน์ จากนั้นร่วมกันปรึกษาเรื่องรูปแบบตัวอย่างของระบบคุ้มครองเด็ก และพิจารณา รายละเอียดในเรื่องบทบาท หน้าที่ และการปฏิบัติงาน ทั้งของแต่ละหน่วยงานและของคณะกรรมการ คุ้มครองเด็กจังหวัด โดยยึดหลักตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และการทำงานคุ้มครองเด็กที่เป็นที่ยอมรับว่าเป็นสากล

การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมประชุมในการทำกิจกรรม แสดงความคิดเห็น และให้ข้อมูลต่าง ๆ อย่างอิสระ โดยครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. การคุ้มครองเด็ก

การทำงานเพื่อพัฒนาระบบคุ้มครองเด็กจังหวัดระนองครั้งนี้ เป็นความร่วมมือระหว่าง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และองค์การยูนิเซฟ ในการทำงานเพื่อให้เกิดการทำงานในการคุ้มครองเด็กอย่างเป็นระบบ จากการถูกละเมิด ละเลย และแสวงประโยชน์ โดยมุ่งไปที่การทำงานโดยร่วมมือกันทั้งภาคสังคม สาธารณสุข และกระบวนการยุติธรรมและกฎหมาย

การละเลย เกิดจากการเลี้ยงดูที่ไม่ได้มาตรฐาน ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่โรงเรียน ซึ่งเป็นการกระทำโดยตั้งใจและต่อเนื่องเป็นระยะเวลาานาน สภาพการถูกปล่อยปละละเลย ที่รุนแรงที่สุด คือการทอดทิ้งเด็ก

การละเมิด เกิดขึ้นเมื่อเด็กถูกปฏิบัติด้วยความโหดร้าย และได้รับผลทางร่างกาย ทางเพศ ทางจิตใจ ทางอารมณ์ โดยผู้กระทำมักจะเป็นสมาชิกในครอบครัว ครู คนในชุมชนที่คุ้นเคย การทารุณกรรม การใช้ความรุนแรงต่อเด็กส่วนใหญ่ จะเกิดที่บ้าน

การแสวงประโยชน์ เกิดขึ้นเมื่อเด็กถูกใช้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการทางเพศ ทางเศรษฐกิจ หรือเพื่อแลกเปลี่ยนกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลอื่น รวมถึงการค้ามนุษย์

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มุ่งเน้นการทำงานในสองประเด็น คือ การสงเคราะห์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก และการส่งเสริมความประพฤติเด็ก ในสถานการณ์ปัจจุบัน พรบ. ถูกนำมาใช้เพื่อคุ้มครองเด็กและสังคมจากความประพฤติที่ไม่เหมาะสมและมุ่งเน้นในการปรับเปลี่ยนและส่งเสริมความประพฤติของเด็ก มากกว่าถูกใช้ในการคุ้มครองเด็กจากการถูกละเมิด ละเลย แสวงประโยชน์ ซึ่งเป็นการกระทำที่เกิดจากผู้อื่นกระทำต่อเด็ก โดยเด็กตกเป็นเหยื่อ หรือผู้เสียหายจากการกระทำนั้น ๆ

2. ระบบคุ้มครองเด็ก

การคุ้มครองเด็กไม่ใช่หน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ระบบคุ้มครองเด็กที่ดีย่อมประกอบไปด้วยความร่วมมือกันทำงานโดยหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นงานด้านกระบวนการยุติธรรม เช่น สำนักงานอัยการ สถานีพินิจและคุ้มครองเด็ก ตำรวจ หรืองานด้านสาธารณสุข เช่น สำนักงานสาธารณสุข

หน่วยงานทั้งสามด้านนี้ จะต้องมีการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ มีการระบุหน้าที่รับผิดชอบชัดเจน มีบุคลากรที่มีทักษะและความเข้าใจต่องานที่ทำเป็นอย่างดี มีแผนการทำงานที่ชัดเจน ป้องกันและบริการรองรับสำหรับเด็กที่ถูกละเมิด ละเลย และแสวงประโยชน์ มีการทำงานในลักษณะการจัดบริการทางสังคมรายกรณี (case management) มีการกำหนดขั้นตอนการทำงาน และการส่งต่อที่เป็นทางการ มีระบบการทำงานแบบสหวิชาชีพ เพื่อให้เด็กสามารถเข้าถึงบริการที่เหมาะสมและครอบคลุมมากขึ้น มีกระบวนการบันทึกข้อมูล และติดตามการดำเนินงานที่ชัดเจน คณะกรรมการคุ้มครองเด็กเป็นองค์กรสำคัญที่จะสนับสนุนให้เกิดการทำงานอย่างเป็นระบบนี้ โดยเป็นผู้กำหนดนโยบายแนวทางและแผนยุทธศาสตร์การทำงานที่ชัดเจน และตรวจสอบพิจารณาการทำงานตามระบบอย่างจริงจัง และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการทำงาน ควรมีการพัฒนากลไกเพื่อตรวจสอบการทำงานของคณะกรรมการคุ้มครองเด็กเองด้วย

3. ทำเนียบหน่วยงานด้านการคุ้มครองเด็ก

หน่วยงานที่มาเข้าร่วมประชุมได้จัดเตรียมข้อมูลหน่วยงานซึ่งระบุชื่อองค์กร ที่อยู่ ชื่อเจ้าหน้าที่และหมายเลขติดต่อทั้งในเวลาทำการ และในเวลาฉุกเฉิน ข้อมูลบริการของหน่วยงาน จะถูกรวบรวมเพื่อจัดทำเป็นทำเนียบหน่วยงานที่ทำงานด้านการคุ้มครองเด็กจากการถูกละเมิด ละเลย แสวงประโยชน์ ทั้งในเชิงป้องกันและการจัดบริการรองรับ ซึ่งจะรวมทั้งองค์กรพัฒนาเอกชนในจังหวัดด้วย ข้อมูลที่เตรียมมานี้หน่วยงานจะนำกลับไปปรึกษากับหัวหน้าหน่วยราชการเพื่อรับความเห็นชอบในข้อมูลก่อนที่จะนำมารวบรวมในทำเนียบเพื่อจัดพิมพ์พร้อมกับคู่มือการปฏิบัติงานต่อไป

4. บทบาท หน้าที่รับผิดชอบ และการปฏิบัติงาน

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการทำงาน ผู้เข้าร่วมประชุมได้ร่วมพูดคุยถึงความหมายของคำว่า บทบาท หน้าที่ และการปฏิบัติ โดยสรุปดังนี้

บทบาท คือ การแสดงออกตามสถานภาพที่ดำรงอยู่

หน้าที่ คือ ภารกิจ สิ่งที่ต้องปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย ตามสถานภาพ ซึ่งถูกกำหนดไว้โดยกฎหมาย และกฎระเบียบต่าง ๆ

การปฏิบัติ คือการกระทำเพื่อให้บรรลุภารกิจที่ได้รับมอบหมายตามบทบาทที่ดำรงอยู่

ตัวอย่างเช่น บทบาทพ่อแม่ผู้ปกครอง หน้าที่คือการเลี้ยงดูเด็กในปกครองเพื่อให้เด็กปลอดภัย สามารถเจริญเติบโตได้ตามพัฒนาการ และได้รับความรัก ความเอาใจใส่ การปฏิบัติตามหน้าที่พ่อแม่ ได้แก่ การหาอาหารมาเลี้ยงดู การให้เสื้อผ้า ของเล่น การส่งเด็กไปโรงเรียน และพาไปหาหมอเมื่อไม่สบาย เป็นต้น

5. คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก

ที่ประชุมได้ร่วมกันศึกษาถึงสมาชิกคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก บทบาทหน้าที่ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก และการปฏิบัติงานในการประชุมคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก เพื่อให้คณะกรรมการฯ ดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ ความเห็นและผลการทำงานของที่ประชุม จะถูกนำไปบรรจุไว้ในคู่มือการปฏิบัติงานฯ ซึ่งจะนำมาเสนอต่อทุกหน่วยงานและต่อคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก เพื่อให้ความเห็นชอบก่อนลงนามร่วมกันและประกาศใช้ต่อไป

6. ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน

การทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานในปัจจุบัน เป็นไปแบบไม่เป็นทางการ และใช้ความคุ้นเคยเป็นส่วนตัวในการปรึกษาขอคำแนะนำและความร่วมมือในการทำงาน เช่น เมื่อมีเคสที่ต้องมีการดำเนินคดีตามกฎหมาย นักสังคมสงเคราะห์จะโทรศัพท์ปรึกษากับตำรวจ หรืออัยการที่เคยทำงานร่วมกันมา หน่วยงานอื่น ๆ มองว่าการคุ้มครองเด็กเป็นหน้าที่ของสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เท่านั้น แต่หน่วยงานมักไม่มีการกำหนดชัดเจนว่าการดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานอื่นต้องทำอะไร บางหน่วยงานเช่น ศูนย์พึ่งได้ โรงเรียน มีทีมสหวิชาชีพภายใน หรือคณะกรรมการภายในซึ่งจะวางแผนการทำงานเพื่อให้ความช่วยเหลือต่อเด็กและครอบครัวที่ถูกละเมิด ละเลย แสวงประโยชน์ โดยลำพัง ยังไม่มีการจัดการประชุมร่วมกับหน่วยงานภายนอก เพื่อร่วมกันวางแผน และรวบรวมทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

การประสานงานระหว่างงานมักประสบปัญหาติดขัด มีความล่าช้าเนื่องจากผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานไม่มีความเข้าใจที่ตีพอในหน้าที่ของหน่วยงานตนเอง และหน่วยงานที่มาติดต่อ รวมไปถึงการขาดระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจน และเชื้อต่อการทำงานโดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก และขาดการทำงานแบบใช้เด็กเป็นศูนย์กลาง

ในการประสานงานหากหน่วยงานต่างเข้าใจถึงหน้าที่ของตน และทราบว่าควรมีความคาดหวังอย่างไรบ้างจากหน่วยงานที่ทำงานร่วมกันจะทำให้การทำงานเป็นไปได้อย่างราบรื่น ไม่ติดขัด หรือล่าช้า ดังนั้นจึง จำเป็นต้องมีการร่วมกันกำหนดระเบียบปฏิบัติระหว่างหน่วยงานให้ชัดเจนต่อไปในการประชุมครั้งหน้า

7. บทบาทหน้าที่ของหน่วยงานในการคุ้มครองเด็กที่ถูกละเมิด ละเลย แสวงประโยชน์

ดังกล่าวมาแล้วว่าการทำงานประสานกันให้มีประสิทธิภาพสูงสุด แต่ละหน่วยงานต้องเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ทั้งของตนเองและของหน่วยงานอื่นที่ต้องทำงานร่วมกัน แต่ละหน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมได้พูดคุยซักถามถึงบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน และได้พัฒนาเอกสารระบุบทบาทหน้าที่และภารกิจที่ชัดเจน ซึ่งจะนำกลับไปเสนอยังหน่วยงานต้นสังกัดเพื่อความเห็นชอบ ก่อนนำมารวบรวมในคู่มือการปฏิบัติงานต่อไป

8. แผนผังขั้นตอนการทำงาน และการส่งต่อ

ผู้เข้าร่วมประชุมได้ร่างแผนผังขั้นตอนการทำงาน การส่งต่อของหน่วยงานตน และบรรยายรายละเอียด ในการทำงานแต่ละขั้นตอน รวมทั้งการระบุระยะเวลาในการดำเนินงาน การส่งต่อ แบบฟอร์มการบันทึกข้อมูล และการรายงานต่อผู้ใด หรือต่อหน่วยงานใด ข้อมูลนี้จะนำไปใช้ในการประชุมครั้งหน้าต่อไป

9. พันธกิจเพื่อการคุ้มครองเด็ก

ผู้เข้าร่วมประชุมมีมติเห็นชอบในพันธกิจเพื่อการคุ้มครองเด็กจังหวัดระนอง ดังนี้

คณะกรรมการคุ้มครองเด็กให้คำมั่นที่จะดำเนินการเพื่อสร้าง หลักประกันให้เด็กได้รับการคุ้มครองจากการถูกละเมิด ละเลยทอดทิ้ง และแสวงประโยชน์ โดยจัดให้มีนโยบายและมาตรการในการพัฒนาศักยภาพ การปฏิบัติงานคุ้มครองเด็กอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพ เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ

สรุปวิธีการและเนื้อหาการประชุมครั้งที่ 2

วัตถุประสงค์ของการประชุม

การประชุมครั้งนี้เป็นการประชุมครั้งที่สอง มีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมกันพัฒนาระบบคุ้มครองเด็กจังหวัด โดยเน้นที่วิธีการปฏิบัติงานจริงของหน่วยงานต่าง ๆ เมื่อมีเหตุเด็กถูกละเมิด ละเลยทอดทิ้ง และแสวงประโยชน์ เช่น ขั้นตอนการประสบเหตุ การรับแจ้งเหตุ การบันทึกข้อมูล การประเมินความเสี่ยงเบื้องต้น การจัดบริการทางสังคมรายกรณี (Case management) การวางแผนการให้ความช่วยเหลือในรูปแบบการประชุม case conference การปฏิบัติงานต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องมีผู้รับผิดชอบแต่ละขั้นตอน และมีภาระรับผิดชอบต่อผลของการทำงานนั้น ๆ ด้วย

การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมประชุมในการทำกิจกรรม แสดงความคิดเห็น และให้ข้อมูลต่าง ๆ อย่างอิสระ โดยครอบคลุมหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. การรับรู้หรือประสบเหตุ

การรับรู้หรือประสบเหตุเด็กถูกละเมิด ละเลยทอดทิ้ง และแสวงประโยชน์ แบ่งได้เป็นสองรูปแบบ คือ การรับรู้เหตุที่ชัดเจนว่าเป็นการละเมิด ละเลย และแสวงประโยชน์ เนื่องจากมีข้อมูลบ่งชี้ว่าเป็นเหตุด้านการคุ้มครองเด็ก เช่น ได้พบเห็นเด็กถูกละเมิด เด็กผู้ถูกละเมิดหรือผู้อื่นแจ้งเหตุได้อย่างชัดเจนว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับใคร ในลักษณะใด และการรับรู้เหตุที่ไม่ชัดเจน หรือไม่แน่ใจว่าจะเป็นเหตุถูกละเมิด เนื่องจากไม่มีข้อบ่งชี้เด่นชัด เป็นเพียงความสงสัย อย่างไรก็ตามในทั้งสองกรณีจะต้องมีการประเมินความเสี่ยงเบื้องต้นเพื่อตัดสินใจว่าจะต้องมีการดำเนินการอย่างไรเพื่อช่วยเหลือเด็ก และภายในระยะเวลาเท่าใด

2. การประเมินความเสี่ยงเบื้องต้น

วัตถุประสงค์ของการประเมินความเสี่ยงเบื้องต้น

- เพื่อรวบรวมข้อมูลเท่าที่ทำได้ในขณะนั้น
- เพื่อทำการประเมินความเสี่ยงอย่างรวดเร็ว
- เพื่อประเมินความสามารถของตนเองในการดำเนินงานต่อ
- เพื่อบันทึกเหตุการณ์ที่ได้รับรู้โดยทันที
- เพื่อตัดสินใจว่าควรส่งต่อเคสไปที่ไหนและภายในกรอบเวลาใด

ในการประเมินความเสี่ยงเบื้องต้น ต้องมีการบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้ทันทีที่ทำได้

- เพื่อให้เกิด “กระบวนการคิด” อย่างถี่ถ้วน และเป็นการเตือนเจ้าหน้าที่ให้คำนึงถึงการพิจารณาอย่างรอบคอบ
- เพื่อทำการบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างถูกต้องและโดยทันที ซึ่งอาจใช้เป็นหลักฐานสำคัญด้านกฎหมาย
- เพื่อหลีกเลี่ยงการถามคำถามซ้ำซากต่อเด็ก
- เพื่อส่งต่อเคสไปยังหน่วยงานที่ถูกต้องเหมาะสม และเพื่อประโยชน์ในการแบ่งปันข้อมูลต่อกัน

ลักษณะความเสี่ยงของเด็กต่อการถูกละเมิด ละเลย และแสวงประโยชน์ แบ่งออกได้เป็นสามระดับ คือ ความเสี่ยงต่ำ ความเสี่ยงสูง และระดับฉุกเฉิน ในความเสี่ยงแต่ละระดับ ผู้ปฏิบัติงานจะต้องดำเนินการต่างกันไปตามลักษณะของความเสี่ยง เช่น ในความเสี่ยงต่ำ ความต้องการความช่วยเหลืออาจจะอยู่ในรูปของการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน การให้ทุนการศึกษา หรือการสนับสนุนครอบครัวเรื่องการประกอบอาชีพ

ในระดับความเสี่ยงสูง ผู้ปฏิบัติงานจะต้องรีบส่งต่อกรณีไปยังผู้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง และมีความรู้และทักษะเฉพาะทางในการทำการประเมินขั้นต่อไป และการให้ความช่วยเหลือในทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ต่อไป เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบโดยตรง เช่น นักสังคมสงเคราะห์ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก นักจิตวิทยา เป็นต้น

ในความเสี่ยงระดับฉุกเฉิน ต้องมีการช่วยเหลือเด็กทันที เนื่องจากอันตรายที่เกิดขึ้นอยู่ในขั้นรุนแรง อาจมีผลรุนแรงต่อชีวิตเด็ก

3. การจัดบริการทางสังคมรายกรณี

หมายถึง การบริหารจัดการให้เกิดการบริการที่มีคุณภาพ มีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ เป็นกระบวนการ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างหลักประกันให้การทำงานบรรลุผลสำเร็จ และผู้ใช้บริการได้รับการช่วยเหลือแก้ปัญหาของตนในระยะยาว รวมทั้งได้พัฒนาศักยภาพตนเอง เข้าสู่วิถีชีวิตที่ปกติในที่สุด โดยมีบุคคลผู้ทำหน้าที่ดูแลจัดการที่เราเรียกว่าผู้จัดบริการทางสังคมรายกรณี หรือ Case Manager

ผู้จัดบริการทางสังคมรายกรณี มีหน้าที่รับผิดชอบดังนี้

- ทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนเด็ก และเป็นผู้ใหญ่ที่เด็กไว้วางใจได้ ปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก
- สนับสนุนให้เกิดการวางแผนระยะยาวในการดูแลช่วยเหลือเด็ก โดยมองภาพรวมและหลีกเลี่ยงการล้มเหลวซ้ำๆ
- ประสานการทำงานในการให้ความช่วยเหลือด้านการคุ้มครองเด็กระหว่างหน่วยงานต่างๆ เช่น การศึกษา ตำรวจ
- จัดการประชุมเพื่อร่วมกันวางแผน และทบทวนแผนการที่วางไว้ในความช่วยเหลือเด็กและครอบครัว
- ทำงานกับครอบครัวเพื่อหาทางให้เด็กกลับคืนสู่ครอบครัวและให้ความช่วยเหลือครอบครัวเพื่อการนี้ โดยเน้นการดึงความเข้มแข็งของ Case มาร่วมแก้ปัญหา
- ส่งเสริมให้เด็กมีส่วนร่วมในขั้นตอนต่างๆ (โดยคำนึงถึงสภาวะของเด็กเป็นสำคัญ) พร้อมแจ้งให้เด็กรับทราบเมื่อมีการตัดสินใจใดๆ
- ทำรายงานและบันทึกข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับเคส รวมทั้งการตัดสินใจและการวางแผนต่างๆ สำหรับเด็ก

4. การจัดประชุมเพื่อวางแผนความช่วยเหลือ (case conference)

วัตถุประสงค์ของการจัดประชุม case conference:

- เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประเมินสถานการณ์ของเคสที่ดูแลอยู่
- เพื่อรับฟังความเห็นของเจ้าหน้าที่จากสาขาวิชาชีพต่าง ๆ
- เพื่อวางแผนความช่วยเหลือให้เด็ก
- เพื่อวางแผนการสืบเสาะหาข้อมูล และการสนับสนุนให้ครอบครัวเข้มแข็ง

- เพื่อกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบในด้านต่าง ๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ในการให้ความช่วยเหลือ